

Ferðandi arbeiðsmaður í Føroyum

*- Eg havi verið kring landið alt í mínum
arbeiði, undantikið í Selatrað, sigur
Dávur Clementsen, sum fyllir 70 ár
sunnudagin*

Sunnudagin 16. maí fyllir Dávur Clementsen í Havn 70 ár.

Dávur Clementsen er av Sandi. Hann kom til Havnar at arbeiða, bert 22 ára gamal, og hann fór ongantíð aftur til Sands at búgva.

Dávur er tvíburður, og systirin Lisabert Hentze, býr á Sandi.

Eins og so nógvir aðrir ungir mans, fór Dávur til skips í 1938 og 39, men so kom seinni heimsbardagi, og hann fór at arbeiða sum bilførari í Sandoyinni, til hann í 1945 fór til Havnar.

Har fekk hann arbeiði hjá bretum sum bilførari og við at taka barakkir niður o.a. fyrifallandi arbeiði har, eftir at annar heimsbardagi var av.

Nesið og Dúgván

Hann giftist í 1948 við Honnu Kjerbo, og tey finga fyra synir.

Í 1951 fekk hann kjans við Rituni, har hann var við í seks ár.

- *Hvat heldur tú um Gamlurætt farleiðina?*

- Eg plagi at siga, at tann, sum ikki kann fara um nesið við Dúgvuni, kann sita heima. So er tað sagt.

Flestu av arbeiðsárum sínum var Dávur Clementsen hjá Byggifelagnum Gunnar Waagstein, har hann var til fyrri tveimum árum síðani.

Hetta er samstundir tíðarskeiðið í føroyskari søgu, tá havnirnar kring landið vóru bygdar, skúlar, kirkjur og virkir, eins og vegasamband kom til allar bygdir.

Dávur Clementsen byrjaði sum jarnbndari, og førði maskinur - so hvørt sum hesar komu.

Við spaka og eyrhakkara

Í fyrstuni í 1956 vóru amboðini bert spaki og eyrhakkari, men so hvørt sum fráleidd komu maskinurnar, sum lætti um arbeiðið, sigur Dávur.

Dávur var arbeiðsfor-

maður í Byggifelagnum, og hansara lutur var at ferðast kring oyggjarnar, tey flestu av sínum arbeiðsárum.

Tá búðu arbeiðsmenninir inni hjá privatfólki, og teir sluppu bert til Havnar 14, hvønn dag. Arbeiðið var frá kl. átta á morgni til kl. sjeið á kvöldi.

Tá vit bygdu Loranstøðina á Eiði seinast í fimtiárunum, komu vit til Havnar leygardag seinnapart, og noyddust avstað aftur kl. fýra sunnudag seinnapart.

Mær dámdi kortini væl hetta arbeiðið, hóast frítíðin at kalla var eingin, og vit vóru so nógv heimanífrá.

Búðu hjá privatfólki

Eg havi búð hjá nógvum fólki á bygd, og eg havi altíð havt góðar umstøður. Vit vóru væl móttúknir, og kendu okkum sum húsfólk.

Dávur Clementsen arbeiðdi eisini nógv í Klaksvík, har teir fyrst gjørdu bryggjuna á Kósini, síðani bygdu teir Kósavirknið,

Dávur Clementsen: - Størstu broytingarnar innan byggivirksemið eru maskinurnar. Í dag sita menn og trysta á knappar, og so gera maskinurnar arbeiðið. Tað er langt frá tí, sum vit høvdu til at taka í fyrstuni. Vit høvdu bert spaka og eyrhakkara

**Orð: Dagný
Mynd: Kalmar**

oftani stýtt okkum stundirnar um kvöldið, við hesum. Í 1975 bygdu vit upp í lendingina í Skúvoy. Har var hella, og amboðini vóru ikki so góð. Vit finga kortini ein krana upp á land, og ein rennigravari var eisini tókur, men annars einki.

Hetta hevur helt verið drúgvat arbeiði, tí eg minnst, at eg fekk ikki summarfrí fyrr enn í september, hetta árið.

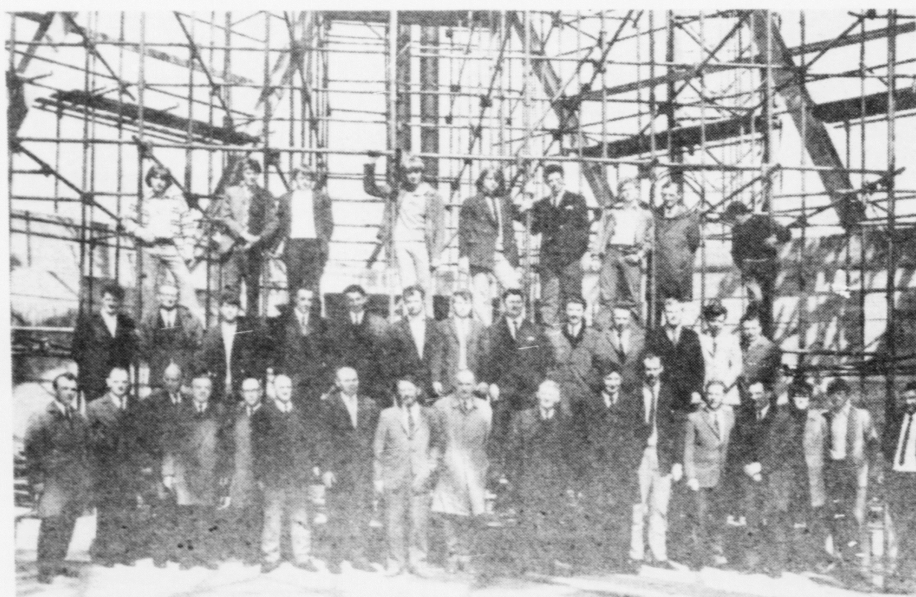
Vit bygdu m.a. eisini dráttin í Sumba í 1979 og vegin niðan á bakkan.

Fyri at taka samanum, so havi eg verið á øllum pláss-um í Føroyum, undantikið á Selatrað, har havi eg ikki arbeiðt, sigur Dávur Clementsen skemtandi.

Hvussu er tað at gevast at arbeiða. Hvat fær tú tíðina at ganga við?

Maskinur gera arbeiðið

Eg má siga, at tað er nakað heilt annað, at vita sær, ikki at fara upp til arbeiðis. Tá er so lætt at geva sær stundir til annað, men kortini verður

Dávur Clementsen var við, tá Kristianskirkjan í Klaksvík varð bygd og vígd í 1960, og seinni tá Vesturkirkjan varð bygd. Á myndini manningin, tá Vesturkirkjan varð reist